Come Undone (I)

On Octombrie 15, 2017

Când inspirația te sugrumă, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi.

Am observat că în timpul zilei mă cuprinde o stare de neliniște intensă, însoțită de o provocare incitantă de a citi de toate, o dorință acerbă de a mă informa cu privire la orice variații neașteptate între dorul de adevăr și teama de a nu-l lăsa să mă năruie. Pot să anticipez tendințe ulterioare de viață într-un clarobscur mistic-ispititor, cu aceeași grijă apăsătoare cu care artistul încearcă să împace tensiunea dintre conținutul pe care îl are de redat și forma estetică a creației sale.

Neliniștea mea este chinul artistului de a defini un orizont de cunoaștere, deschis și practic, prin prisma unei creații care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Iar singurul termen care pare că lipsește în vederea unei exprimări depline este culoarea, sau mai precis acea expresie a culorii în stare să se constituie ca pură esență picturală. Aici, simt din toată ființa mea o nedumerire, însoțită de o stranie durere datorată unui fior al îngrijorării, imaginarul meu izvorând parcă dintr-un adânc plin cu atâtea secrete. Pe care nu mi-l cunosc, pe care nu-l pot cuprinde în disperata aventură a autocunoașterii, dar care scapă răsunător și hotărât un singur răspuns *: "I've been waiting for you ! "*

Nădăjduiesc că voi găsi altă ocazie să mă revanșez pentru cauza acestui loc întunecos, haos, pustiire, abis, căruia mă îndatorez cu o "rată" lunară.

Când inspirația te sugrumă, ca un laț strâns fără milă în jurul gâtului, aruncându-te într-o spirală periculoasă de incertitudine, înlocuind tendința detestării sau chiar a urii de sine; când te trezești prins în îngrozitoarea plasă a nebuniei de a insista, de a căuta și mai asiduu o scăpare, o eliberare de suferință, o evadare din iadul roșu al disperării, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi, să te desprinzi din sentimentul acut al negației clipei. *„Who do you need, who do you love, When you come undone?"*

Words, playing me deja vu , pentru o dovadă a identității dintre Tot și Nimic, sugerând o consumare a forței, o înfrânare de energie fizică, dar într-o perfectă comuniune cu universul, pe care sufletul o zugrăvește într-un avânt al sublimului efemer, ajungând fără greș acolo unde este îndreptată: spre centrul sferei curiozității pline de teama pentru ce va urma.

Leadership: Imaginea pe care o ai în minte, despre ceea ce trăiești în relație directă cu actul creației, o poți exprima în realitatea unei experiențe care te înmoaie pur și simplu, dar te face să te simți viu?

Nimeni nu poate ceda în fața a ceea ce înseamnă prăbușire, retragere în derută, alunecare în abis, din ceea ce înțelegerea omenească ar fi ispitită să socotească drept o atentă delimitare de ceea ce nu poate fi împărtășit, global sau în detalii. Dar poți exprima oricând o emoție, o anumită dispoziție, care te convinge pe tine însuți de un anumit fapt. *„Is it something real?"*

Mă gândesc să scap de o corvoadă sau obligație care scobește totul în mine treptat, pe lungimea de undă a conștiinței grevată de anumite interdicții, în dependență de situația și circumstanțele unei bizare combinații de "breath and anxiety". Cel puțin în felul în care privesc realitatea, că dincolo de ea sunt eu, un Creator de trăiri și senzații care, întrebuințând și integrând o multiplicitate de nuanțe, valori și experiențe, reușește să facă compromisul cu propriul conținut. Cu gândurile cele mai adânci și mai incomode. Ca efect dominant aruncându-se fie în obsesii, fie în ruină.

Altă explicație nu poate fi pentru această situație ciudată, ca un experiment izolat afectat de hazard, ce pare un atribuit al confuziei sau epuizării, îngrijorării și neliniștii, căci cu ele se mistuie și artistul care s-a făcut rob al păcatului de a fi înțeles cât de important este curajul de a fi sincer în artă, chiar dacă sinceritatea este dureroasă, adesea pedepsită. *"I swear I've heard it before."*

Aici cititorul are ocazia să reflecte pe marginea propriei raportări la cele mai noi abordări ale condiției omului, de a fi o ființă care trăiește în sprijinul unei activări de înaltă frecvență, menită să-i conecteze personalitatea la sinele înalt. Vulnerabil în imaginea pe care o experimentează ca răspuns în fața unor situații de fapt produse în taină, dar cu efecte de lumini și umbre, *to the hope and fear outside.*

Leadership: Ești capabil să concepi creația perfectă care să reprezinte o autoafirmare ce nu conține negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei?

Stările reacționale care răspund unor situații pur psihice, intim legate de conținutul unor probe de apăsare sufletească, creează incertitudinii în măsura în care mergi pe ideea că oricum n-o să găsești nimic acolo unde cândva era totul. Ispășirea prin teama unor fapte imaginare de care îți este teamă, fiindcă lucrurile ascunse se pot oricând revela, chiar dacă ele nu se divulgă, se află în vecinătatea naivei sincerități a deznădejdii.

După fiecare oglindire în tabloul încărcat cu umbre al imaginii mele, într-un cadru de tip „Black Experience", nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate.

Aici, trebuie mentionat faptul că nu sunt departe de o poveste plina de fictiune. Este adevărat că o autoafirmare în domeniul artei este o angajare efectivă într-un univers simbolizat, ca și când ai vrea să cucerești totul, de parcă ai avea timp să stăpânești totul. Dar, tot la fel de adevărat este că în artă, cel care se avântâ prea mult în ficțiune, rătăcind ca într-o transă, printr-un labirint al mărturisirilor emoționante, incredibile, neașteptate, trebuie să-și asume negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei.

Negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei este o afirmare răsturnată, o caracteristică și o condiție a contactului cu o lume imaginară care te împiedica să vezi lucrurile așa cum sunt și, adesea, poate duce la anxietate sau depresie.

Manifestarea unei stări de anxietate este consecința raportării mele la statutul de creator, înscriindu-se pe drumul modelării realității care mă consumă, pe parcursul căruia îmi edific și consolidez relația dintre ceea ce îmi este intim și ceea ce se află în lumea exterioară.

Creatorul, cel puțin în felul în care privesc și îmi accept nebunia de a nega ceea ce există deja în ființa mea, cu care am mândria de a fi deja deprins, este omul care știe cât costă o operă ascunsă și nefinalizată.

Leadershipul este asemănător actului de creație care îți pune la încercare ingeniozitatea, calitățile, acceptarea și stăpânirea de sine: mai întâi trebuie să-ți evaluezi starea de spirit, apoi să dezgropi din tine niște adevăruri ascunse și la final trebuie să-ți asociezi imaginea cu tot ceea ce oamenii trebuie să știe despre tine.

Actul de creație săvârșit într-un voiaj al regăsirii de sine este un cumul al încercărilor artistului de a se defini pe sine, dar și de a redefini un orizont de așteptare a cărei vastitate nu trebuie să-i rănească orgoliul de a fi mai presus de înțelegerea celorlalți oameni.

Come Undone este stadiul final al explorării de sine, când simți că totul capătă proporțiile unei experiențe menită să pună în lumină acea stare de neliniște proprie artistului care se destăinuie în fața creației sale *: „Nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate.”*

*** Notă – Duran Duran - Come Undone**

Source: https://neculaifantanaru.com/come-undone.html